

Τὰ γουρ'νόπ'λα πηλαλιώντας,| ἢ γουρούνα γκραχαλιώντας
πάνε γιὰ τὸ λόγγο-λόγγο.

(γκραχαλιώντας = γρουλλίζοντας) Πελοπν. (Βερεστ.)

2) 'Ο ρυπαρὸς παῖς Μέγαρ. 3) 'Ο δυσειδὴς παῖς Πελοπν.
(Βερεστ.): "Ἐχει 'νὰ παιδάκι ἄσκημο, 'νὰ κριαρομούτσουνο,
σὰ γουρ'νόπ'λο εἶναι τὸ μαῦρο 4) 'Ο εὐτραφὴς παῖς Πελοπν.
(Βούρβουρ.)

γουρουνόπουτσα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νόπουτσα Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ πούτσα.

Τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φόντε σφά-
ξαμε τὸ γουρούνι τ'ς 'Αγγέλωσ, ἦρθε κρυφά 'να παλιό-
σκυλλο κι ἄρπαξε τὴ γουρουνόπουτσα κ' ἔφνε τὸν κατή-
φορο Πελοπν. (Μαργέλ.)

γουρουνοπρόζυμο τό, ἀμάρτ. γουρ'νοπρόζυμο Στε-
ρέλλ. ('Αράχ. Δεσφ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ προζύμι.

Οἱ κόνδυλοι τοῦ φυτοῦ "Αρον τὸ Ἰταλικὸν (Arum ita-
licum) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών.
γιάρος 2, γουρουνολέπι, δρακόντι, δρα-
κοντιά, καπουσουρία, λιάρος, φιδόχορτο,
ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνοπρόκασι τό, ἐνιαχ. γουρουνοπροκάσι Πε-
λοπν. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοπροκάσο Πελοπν. (Καρδαμ.
Λεῦκτρ. Ξεχώρ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ προκάσι.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ κρητικὴ (Brassica cretica) τῆς
οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) ἐνθ' ἄν.

γουρουνοπρόσωπος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. 'ουρουνο-
πρόσωπος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ πρόσωπο.

1) 'Ο ἔχων τὴν μορφήν χοίρου, ὁ δυσειδὴς Λεξ. Μπριγκ.
Συνών. εἰς λ. γουρουνόμοῦρης. 2) 'Ο ἀγενής, ἀναι-
δὴς Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ - καλὰ εἶναι 'ουρουνοπρόσωπη,
δὲν ἔχει καθόλου τσίπη ἢ μούρη τζη (τσίπη = σκέπασμα,
ἐντροπή). Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπυτιά ἢ, Πελοπν. (Λεῦκτρ. Ξηροκ. Φιγάλ.
κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ πυτιά.

'Ἡ πυτία ἢ παρασκευαζομένη ἀπὸ τὸν στόμαχον τοῦ
γαλαθηνοῦ χοίρου.

γούρουνος ὁ, Κύπρ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.)
γουρ'νους 'Ἰμβρ. γ'ρουνους Θάσ.

'Ἐκ τοῦ οὖς. γουρ'νούνι διὰ τῆς μεγεθ. καταλ. - ος.

1) 'Ο μεγάλος χοῖρος ἐνθ' ἄν.: Τὸ θυμᾶσαι τὸ γουρου-
νόπ'λο π' ἀγόρασα τὸ Θεριστή; "Ελα νὰ δῆς τώρανες τί
γούρουνος ἔγινε Πελοπν. (Γαργαλ.) Τί γ'ρουνος εἶν' αὐτός!
Θάσ. Συνών. γουρ'νούναρος. 2) 'Ο θρεπτὸς χοῖρος
Κύπρ.

γουρουνοσαγονιά ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νοσαγονιά Πελοπν.
(Βάλτ. Βερεστ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σαγονιά.

'Ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Μαζειεὶ κάθε χρόνο
τίς γουρ'νοσαγονιές καὶ τίς φυλάει ἀπάνου 'ς τὸ φοῦρο
Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνοσάγονος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουσάγονους
Στερελλ. (Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σαγόνι.

'Ο ἔχων σιαγὼνα ἐπιμήκη, ὡς τοῦ χοίρου, ὁ δυσειδὴς
ἐνθ' ἄν.

'Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νουσάγουνη καὶ ὡς παρωνύμ.
Πελοπν. (Τεγ.)

γουρουνοσάπουνο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουσάπουνο Θεσσ.
(Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σαπούνι.

Εἶδος σάπωνος ἐκ χοιρείου λίπους καὶ καυστικῆς ποτά-
σης ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχου γουρ'νουσάπουνον νὰ νιφτῶ Μακεδ.
(Γήλοφ.) Πῆρα μιὰ πλάκα γουρ'νουσάπουνον ποὺ τ' Ζονί-
τσα αὐτόθι.

γουρουνόσκαμμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νόσκαμμα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) — Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ.,
26.

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σκάμμα.

'Ἡ ἐλαττωματικὴ προσαρμογὴ τοῦ ὀπίου ἐπὶ τοῦ ἀρό-
τρου, ἐνθ' ἄν.: Μπήγεται μπηχτοκέφαλα 'ς τὴ γῆ τὸ γυνί
καὶ ἀδύνατο εἶναι νὰ σύρουν τὰ βόδια τὸ ἀλέτρι' σὲ μερι-
κὰ χωριά λένε τὸ ἐλάτωμα αὐτὸ γουρ'νόσκαμμα Δ. Λου-
κόπ., ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσκατὴ ἢ, ἐνιαχ. γ'ρουνουσκατὴ Μακεδ.
(Μοσχοπόταμ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σκατὴ.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γου-
ρουνόσκατο. 2) 'Υβριστικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου δυσειδοῦς
καὶ μαύρου ἐνθ' ἄν.: Πιδί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔχ'ς, μουρὴ, κι θέλ'ς
τὴ γ'ρουνουσκατὴ σ' νὰ μὴ τὴ φέρ'ς γαβρὸ γιὰ τὴ θ'χατέ-
ρα μ'; Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.)

γουρουνοσκατίδα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίδα Θεσσ.
(Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. 'Οξύν. Φωτειν. κ.ά.)
γ'ρουνουσκατίδα Μακεδ. (Ρυάκ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σκατίδα.

'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γέμουσ' οὐ τόπους γουρ'-
νουσκατίδης Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Συνών. εἰς λ. γουρ'ου-
νόςκατο.

γουρουνοσκατίλα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίλα Μακεδ.
γουρ'νοσκατίλα Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ανδρούσ. Βερεστ.
Γαργαλ. Δίβρ. Κερπιν. Κοντογόν. Λάμπ. Λογγ. Μαργέλ.
Μεσσην. Ποταμ. Πυλ. Τριφυλ. κ.ά.) γουρ'νοκατίλα Εὐβ.
(Γραμπ. Κάρυστ.) γουρ'νοκατίλα Πελοπν. (Πυλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούνι καὶ σκατίλα, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ κατσίλα.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει δυὸ - τρία γου-
ρούνια καὶ βρωμάει ἢ αὐλὴ ἀπὸ τὴ γουρ'νοσκατίλα Πελοπν.
(Βερεστ.) Μὴν πατᾶς ξυπόλυτος 'ς τὸ κουμάσι, θὰ γιομί-
σης γουρ'νοσκατίλεις Πελοπν. (Δίβρ.) 'Αμπολυθήκανε τὰ
γουρούνια καὶ γιομίσανε τὸ δρόμο γουρ'νοσκατίλεις Πε-
λοπν. (Γαργαλ.) 'Ἡ γουρουνοσκατίλα εἶναι πολὺ καλὸ

λίπασμα Πελοπν. (Κερπιν.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ό-σκατο. 2) Μεταφ., ὁ ἀκάθαρτος ἄνθρωπος Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Πυλ. Τριφυλ. κ. ἄ.) : Μωρ' γοῦρ'νοσκατζίλα, νὰ βγάλῃς πρῶτα τὴ λίγδα σου καὶ στερ- νὰ ἔλα νὰν τὰ ποῦμε Γαργαλ. Συνών. γοῦροῦν-ε-ρ-ὁ-ς 2.

γουρουνόσκατο τό, πολλαχ. γοῦρ'νόσκατο Εὔβ. (Κά- ρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.) γοῦρ'νόσκατου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν.) Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Παρνασσ. Σπάρτ.) γ'ρουνόσκατο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Σαηδόν.) γ'ρουνόσκατου Ἡπ. (Δωδών. Κουκούλ.) Θεσσ. (Καρυά Κρυόβρ. Συκαμν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκατό.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γιόμισαν οἱ δρόμοι γ' ρουνόσκατα, νὰ κλείσ'τε τὰ γ'ρούνια Πελοπν. (Σαηδόν.) Πῆγα νὰ ξιαρίσου τοῦ γ'ρουνουκόμασου κὶ μ' ἔφαγι ἡ βρωῖμα ἄτ' τὰ γ'ρουνόσκατα (νὰ ξιαρίσου = νὰ καθαρίσω) Θεσσ. (Κρυόβρ.) || Φρ.

Κἄτι γροῦζει μέσ'ς τὸ βάτο. | Γουρουνόσκατο καὶ φά' το Κεφαλλ.

Τ' εἶνι σήμυρα; — Σαββάτον! | Γουρουνόσκατου κὶ φά' του

Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ. φρ.

Ὁ Φλεβάρης κὶ ἡ φλεβίσση, | γ'ρουνόσκατο θὰ μυρίση (δηλ. ἡ κακοκαιρία δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ) Πε- λοπν. (Κάμπος Λακων.) || Ἄσμ.

Σ'κόθ'κα τὸ Σαββάτο | σᾶν τρατ' βαρβάτο

γοῦρ'νόσκατο καὶ φά' το

Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. γοῦροῦν-ο-κα-βα-λλ-ι- να, γοῦροῦν-ο-κά-βα-λλ-ο, γοῦροῦν-ο-κο-π-ρι-ά, γοῦροῦν-ο-κο-μ-ού-λα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ή, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-δα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-λα 1, γοῦροῦν-ο-φ-ού-σ-κι.

γουρουνοσκάφη ἡ, ἐνιαχ. γ'ρουνόσκαφη Ἑρεικ. Μα- θράκ. Ὁθων.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκάφη.

Σκάφη ἐντὸς τῆς ὁποίας τρώγουν οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Ἐνα καϊκόπ'λο ἔχεις μεγάλο σὰ μὲν γ'ρουνόσκαφη! Ἑρεικ.

γουρουνοσκότωμα τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσκοτώματα τά, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοῦροῦν-ο-σ-κο-τ-ώ-νω.

Αἱ Ἀπόκρεω, κατὰ τὰς ὁποίας σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Τότε τὰ γοῦρ'νοσκοτώματα νὰ ῥθῇς νὰ φᾶμε καὶ γοῦρ- νοκόφιδα Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-β-δο-μ-ά-δα.

γουρουνόσκυλλο τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νόσκυλλο Πελοπν. (Βερεστ.) γοῦρ'νόσ'λλου Μακεδ. (Πιερ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκυλλί.

1) Κυνηγετικὸς κύων χρησιμοποιούμενος εἰδικῶς διὰ τὴν θήραν ἀγριοχοίρων Μακεδ. (Πιερ. κ. ἄ.) 2) Κατὰ πληθ., οἱ χοῖροι καὶ οἱ σκύλλοι ὁμοῦ Πελοπν. (Βερεστ.): Μαζεῦ- ονται οὐλα τὰ γοῦρ'νόσκυλλα μέσ'ς τῇ δικῇ μας αὐλή.

γουρουνόσπηλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσπηλιὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) γοῦρ'νοσπ'λιὰ Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπηλιὰ.

Σπήλαιον χρησιμεῖον ὡς κατοικία τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Σ' τὰ παλαιὰ χρόνια ἔτανε ἀγέλες ἀπὸ γ'ρούνια, ποὺ τ'

νύχτα τὰ κλούσανε 'ς τσί γοῦρ'νοσπ'λιές Σκυρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γοῦρ'νοσπηλιὰ Πε- λοπν. (Γορτυν. Ξηροκ. Τριφυλλ.) Γοῦρ'νοσπηλιὰ Στερελλ. ('Αμφιλοχ.) Γουρουνόσπ'λιές Στερελλ. (Σιβ.)

γουρουνόσπιτο τό, Σκυρ. γοῦρ'νόσπ'του Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπῖτι.

1) Οἰκίσκος πρὸς διαμονὴν χοίρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Μεταφ., οἰκο- γένεια τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν Σκυρ. Συνών. γαιδοῦρο-σό-γο, γομαρο-σό-ι, μουλα- ρό-σό-γο, σκυλλό-σό-γο, σκυλλο-σό-ι.

γουρουνόσταβλος ὁ, Λεξ. Βάιγ. Ψύλλ. Μπριγκ. γ'ρουνόσταβλους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταβλος. Ὁ τύπ. γοῦροῦν-ο-σταβλος καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

Γοῦροῦν-ο-σπιτο 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα.

γουρουνόσταλξ τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσταλξὶο Πελοπν. (Αἰγ. Ἀχαΐα).

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλξό.

1) Γοῦροῦν-ο-σπιτο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Τόπος ἀκάθαρτος ἐνθ' ἄν.

γουρουνόσταλός ὁ, ἀμαρτ. γοῦρουνόσταλος Λεξ. Αἰν. Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλός.

Τόπος σκιερὸς ὅπου καταφεύγουν οἱ χοῖροι κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θέρους.

γουρουνόστάσι τό, ἐνιαχ. γοῦρουνόστάσιο Ν. Ἑστ. 21 (1937), 20 γοῦρουνόστασιό Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.) γοῦρ'νοστάσιον Μακεδ. (Δάφν.) γοῦρ'νοστάσι Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -στάσι. Πβ. γαιδοῦρο-στάσι, γομαρο-στάσι.

Τόπος διαμονῆς χοίρων, τόπος ἀκάθαρτος ἐνθ' ἄν.: Γοῦρ' νοστάσι γιν'ῃ ἡ αὐλή μας μὲ τούτ' τ' βρογχή Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τραπέξι εἶν' αὐτὸ ἡ γοῦρουνόστάσι; Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν.

γουρουνόστρατα ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νόστρατα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ στράτα.

Δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον διέρχονται χοῖροι, δρόμος ἀκά- θαρτος ἐνθ' ἄν.

γουρουνόσύνκωτο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) γοῦρ'νοσύνκωτο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Διβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ συνκώτι.

Τὸ συνκώτι τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Μοῦ ᾤψε 'ς τὴ θράκα λιγούλι γοῦρ'νοσύνκωτο, ποὺ θαρπάηκε ἡ καρδιά μου Πελοπν. (Γαργαλ.) Κατεβάσ'τε το τώρα ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ γοῦρ'νοσύνκωτο, ν' ἀλειψτοῦμε κᾶνα μεζέ Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόσύννη ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ. Χώρα Τριφυλ.) γοῦρ'νοσύννη Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι.

Ἀπρεπὴς συμπεριφορὰ ἐνθ' ἄν.: Τί γοῦρ'νοσύννη ἦταν

